

OTOK NESKONČNE DOMIŠLIJE

Nekoč je v središču Zemlje stal kraj, ki ga človeško oko ni videlo. Čakalo je, da ga bo nekdo odkril. Ta usoda je bila v rokah dečka z imenom Ethen Parker. Ta fant je bil poln presenečenj. Nekega večera, ko je Ethen prebiral knjige v katerih so bili predstavljeni otoki in celine, ki so naenkrat izginili, je opazil nekaj čudnega. Na strani na kateri je bil opisan otok z imenom Gennaro, je bila čudna packa. Ethen je takoj ugotovil, da je to pisava starih kitajskih ljudstev. Skušal ga je prebrati in naenkrat se je veselje spremenilo v radovednost. Tuhtal je in tuhtal kdo je to napisal, potem pa ga je prešinilo: » To knjigo mi je podaril dedek, ki je bil tudi sam veliki raziskovalec misterioznih otokov in ravno ta otok je želel odkriti, ampak o njem ni bilo nobenega sledu.« Spomnil se je, da ko je še majhen mu je dedek pripovedoval o kraju v središču Zemlje, kjer sloni letijo in se drevesa smejejo. Ko pa se je njegova življenjska doba končala, je Ethenu zapustil ogrlico s smaragdnom kamnom. Vzel ga je iz škatlice in opazil na kamnu enak simbol kot v knjigi. Težko ju je bili razbrati, saj sta bila simbola stara več kot 2000 let. Hitro je vzel v roke telefon in poklical svojo najboljšo prijateljico Sarah Aragon. Deklica je bila enako kot Ethen le, da je poznala stare kitajske simbole. Zadihano je pritekla v Ethenovo sobo, ter se vsedla za mizo in poskušala razbrati simbola. Na koncu je ugotovila, da simbola pomenita:« Najdi otok, resničen je, vse je na podstrešju, samo uporabi domišljijo!« Ethen je skočil s postelje, ter pritekkel do mize in objel Sarah. Vprašala ga je:« Zakaj me tako močno objemaš ?« On pa ji odgovori: » Kaj ne vidiš na kateri strani je napisan simbol ?« Začudeno mu

odgovori: » Ja na strani na kateri je opisan otok Gennaro. » Naenkrat pa so se ji oči zasvetile: » Saj ne morem verjeti! Otok je resničen, otok obstaja, vsi ti miti in legende o otoku so resnični. » Stekla sta na podstrešje in iskala sledi o otoku, pa ni bilo ničesar. Žalostno sta se usedla na tla in skoraj sta začela jokati, ko se je Ethen spomnil zapisa: » Uporabi domišljijo.« In res, uporabila sta jo. Vsakič, ko mu je dedek prebral zgodnico o otoku, je knjigo odložil na polico. Ethen je vedel, da je mama po dedkovi smrti pospravila knjige v škatlo, na katero je napisala zgodnice, in jo odnesla na podstrešje. Tista škatla ni bila na vidnem mestu, saj mama ni želela, da bi Ethen sanjaril o izmišljenem otoku, temveč o šoli. Stekel je do police s spominki in premaknil stekleni kipec v obliki vodnega zmaja. Odprla so se skrivna vrata in pred nosom se jima je prikazala pisarna polna zemljevidov, načrtov, slik in knjig o otoku Gennaro. Vse je bilo tam, tudi dedkove knjige. Ko jih je Ethen odprl in začel brati, se je izkazalo, da so te knjige v bistvu dnevniki. Pisalo je, da je njegov dedek odkril otok, a nikomur ni zaupal te skrivnosti. Ethen se je začudil: » Ampak dedek mi je rekel, da tega otoka še nihče ni odkril in ga mogoče tudi ne bo. » Sarah pa mu je prišepnila na uho: » Ethen, kaj pa če je dedek želel, da ti odkriješ sledi in otok ?« Kar rekel je: » Sarah, odpotovala bova v središče Zemlje in občudovala lepote otoka Gennaro!« Pozno v noč sta prebirala knjige in zemljevide in na koncu le odkrila pot do otoka. Z letalom sta odpotovala v Južno Ameriko, v Peru na goro Machu Picchu. Sledila sta zemljevidu, ko sta naenkrat prišla do vrat brez kljuka. V spodnjem desnem kotu je bil odtis Ethenove ogrlice, položil jo je na odtis in vrata so se kar

naenkrat same od sebe odprla. Ethen in Sarah sta vstopila v stavbo s temnim stopniščem. Prižgala sta lučki in zasvetila po stopnišču. Ethen je odprl dedkov dnevnik in naglas prebral prvi stavek: » Po stopnišču navzdol in odkril boš svet, ki si si ga vedno želel.« Tako naglas ga je prebral, da je kar odmevalo po stopnišču. Rečeno, storjeno. Odpravila sta se po stopnišču navzdol, hodila sta dolgo, a se zaradi radovednosti nista ustavila. Postajalo je čedalje bolj vroče, Sarah je razprla zemljevid in se začudila, zakaj je tako vroče. Ethen ji je odvrnil: » Vročje je, ker sva že blizu Zemljinega jedra in to pomeni, da sva že skoraj na cilju.« Hodila sta vse do ozkega predora, ki je bil porisan s starodavnimi kitajskimi simboli. » To je to Sarah, si pripravljena na pustolovščino?« jo je veselo vprašal Ethen. Stopil je z obema nogama na kamnito stopnico in stene so se začele smaragdno svetiti, kar naenkrat pa še Ethenova ogrlica, ki jo je nosil okrog vratu. Smaragdni kamen se je sam od sebe in malo je manjkalo pa bi Ethen tudi letel. Sarah je Ethena prijela za roko in skupaj sta počasi in v občudovanju smaragdne svetlobe hodila po stopnicah, dokler nista zagledala sončevega žarka, ki je kukal skozi odprtino. Stekla sta do odprtine in stopila vanjo. Pred njunimi očesi se je razprostiralo smaragdno čisto jezero, z dvema velikima slapovoma, tropskim gozdom, tropskimi rastlinami in veliko tropsko zaraščeno goro. Ko sta oba stopila en korak naprej sta slapova kar naenkrat presahnila. Iz za desnega slapova se je skrivnostno pojavil vodni zmaj. Imel je lepe modre luske, ki so se svetile na soncu in velika modra krila s smaragdnimi luskami. Luske na zmajevih krilih so bile enake barve kot Ethenov kamen. Odletela je k Ethenu, si ogledala ogrlico in ga

skrivnostno pogledala v oči, nato pa le odgovorila: » Jaz se Safira, vodni zmaj.« Ethen in Sarah pa sta še kar strmela v Safiro in nista morala verjeti, da zmaji obstajajo in da znajo govoriti. Safira ju je poskropila z vodo in ju začudeno vprašala: » Kdo sta in kaj delata na otoku Gennaro?« Ethen ji prestrašeno odgovori: » Jaz sem Ethen in to je moja prijateljica Sarah.« Zmajevka si še je enkrat ogledala ogrlico, nato pa vprašala: » Kje si dobil to ogrlico Ethen?« On pa ji, še bolj začuden, odgovori: » Dobil sem jo od dedka, ki je sam odkril tale otok.« Safira pa se je že spomnila, da je to izbranec, ki lahko ta svet reši pred zlobnim Eragonom, ki želi uničiti otok in živali. Safira, Ethenu in Sarah razloži vse od začetka in kaj se lahko zgodi če ga Ethen ne premaga. Na koncu pa doda, da ga mora Ethen zapreti v goro Brezupnih, kjer ne bo moral nikomur škodovati. Eragon lahko otok uniči če dobi v roke smaragdni kamen. Safira pove Ethenu, da mu lahko kamen pomaga pri boju z Eragonom. On jo zaskrbljeno vpraša: » Kako ga bom premagal, če pa sploh ne znam uporabljati kamna?« Safira pa mu kar brez grobega glasu pove, da mora izbranec sam odkriti kako uporabljati kamen. Čas se je iztekel in boj za preživetje se je začel. Vse živali so se skrile v jamo Tisočerih ljudi in upale, da bodo preživele. Ethen in Sarah pa sta se med tem časom povzpela na teraso, na kateri je stal Eragon. Bil je močne postave, s črnimi dolgimi lasmi, ki so plapolali v mrzlem vetru, oblečen je bil v črne hlače in črno majico, na hrbtu pa mu je plapolalo rdeče ogrinjalo. Ethenu se je začelo dozdevati, da bo Eragon slej ko prej napadel. In prav je imel, v Eragonovi desni roki je plapolala ognjena krogla in kar naenkrat je letela proti

Ethen. Pomislil je na ščit in okoli njega, ter okoli Sarah se je pojavil ščit. Safira je z drugega konca otoka videla, kaj je naredil Ethen. Ščit je začel vihteti v zraku in potem se je znašel v Eragonovem obrazu. Ethen ga je tako močno udaril, da je Eragon padel v brezno, ki je vodilo do gore Brezupnih. Živali in otok Gennaro so bili rešeni. Sarah se ji je zahvalila za vso pomoč, Ethen pa jo je samo objel okrog vratu čeprav je bila od njega tisočkrat večja. To kar sta videla in doživela Ethen, ter Sarah je bilo res. Mogoče pa še sedaj čaka kakšen kraj, ki ga človek ni odkril. Kdo ve, vse je mogoče, če uporabiš domišljijo.